

הקדמה

יתברך הבורא ויוצר הכל שזכני לסדר ספר זה, ולהוציאו בשנת אבלי על עט"ר אדוני אבי מו"ר הכ"מ, לעילוי נשמתו. וסימנא מלתא שרובו בעניני חו"מ, שהרבה ממוסרו של אאמו"ר זללה"ה היה להתגדל בעיקר בחלק שבין אדם לחבירו, שאי אפשר להיות יר"ש אם לא למדו חו"מ.

וכבר מלתי אמורה בחלקים הקודמים שזכיתי לזה בזכותו של אאמו"ר הכ"מ, ובפרט בספר זה שעסקנו בו בצוותא, ובתוך כדי עריכתו נתבקש לגנוי מרומים. והקרובים אליו ידעו גדלו בבירורי סוגיות בהעמק חקר לידע הנצרך למעשה, ובאהבתו לתורת ה' היה חוזר ושונה פעמים רבות, וכרב גדלו במדות טובות ויר"ש כך גדלו בתורה, אלא שבענותנותו הנפלאה עלה בידו להעלים גדלותו. אמנם תהילתו בפי כל על חסידותו וטוב לבו שיצאו מגדר הרגיל, ומעשיו היו למופת בהטבה מופלאה לבריות, באורך רוח וסבלנות, ליתן נחת רוח לכל אחד כחפצו. כאשר דרכו בקדש ללמוד בכל יום ספרי מוסר, הן בעצמו והן עם צאצאיו, ובצמאנו לרשפי קדש המתעוררים בשמיעת דברי מוסר היה מכתת רגליו להשתלם במעלות המידות. והיה לשם דבר באהבתו לתורה ולחכמיה, וכשראה ת"ח היה מחבקו ומנשקו ואוהבו כנפשו.

יהי"ר שלא ייבש המעיין, פרי עץ חיים, וימליץ טוב בעדינו במרומים, ונזכה לילך בדרכיו אשר כל חייו היו קודש להתגדל בתורה ובמחשבה בלימוד המוסר ובתיקון המידות, להתענג על תפקידו בעוה"ז לתקנו ליום שיחזיר פקדונו לבוראו בטהרה ונקיות, ובאצילות נפשו דאג להביא שלום בין אדם לחבירו, ולחזר אחר ההטבה לזולתו מתוך חביבות, כאשר כל רואיו התפעלו מהליכותיו הנימוסיות האומרות כבוד. – ויזכינו הבורא ית"ש לעבוד לפניו, ולא תמוש התורה מפנינו ומפי זרעינו עד עולם.

